

Daniels bok – nummer åtta

En process

Jeff Pippenger

2023-12-03

I tredje året av Juda kung Jojakims regering kom Nebukadnessar, kungen i Babylon, till Jerusalem och belägrade det. Och Herren gav Juda kung Jojakim i hans hand, jämte en del av kärnen från Guds hus; och han förde dem till Sinears land, till sin guds hus, och kärnen förde han in i sin guds skattkammare. Daniel 1:1, 2.

Daniels bok och Uppenbarelsboken är samma bok, och samma profetiska linjer som framställs i Daniels bok tas upp i Uppenbarelsboken. Jesu Kristi uppenbarelse representerar det sista profetiska budskapet som förseglats upp just före nådatidens slut.

Sanningar som tidigare har förståtts rätt från Uppenbarelsboken men förseglats genom sedvänja och tradition, är alltså sanning, och i dag avförseglas de åter av Lejonet av Juda stam, och dessa sanningar uppenbarar nu sin fullkomliga uppfyllelse.

Sanningar som tidigare har förståtts rätt utifrån Daniels bok men har förseglats av sedvänja och tradition, är fortfarande sanning, och i dag avförseglas de åter av Lejonet av Juda stam, och dessa sanningar uppenbarar nu sin fullkomliga uppfyllelse.

Daniel är helt enkelt den första av de två böcker som representerar Jesu Kristi uppenbarelse.

Jojakim är en symbol för den första budskapets bemyndigande i en reformrörelse. Han är också en symbol för förbundet, ty namnbytet identifierar profetiskt början på en förbundsrelation. Den förbundsrelation som Gud ingår med ett folk som tidigare inte hade varit Guds förbundsfolk, börjar vid den första budskapets bemyndigande.

Ni som förr inte var ett folk, men nu är Guds folk; ni som inte hade fått barmhärtighet, men nu har fått barmhärtighet. 1 Petrus 2:10.

Symboliken i att ett namn ändras som uttryck för ett förbundsförhållande fastslås genom att Abrams namn ändras till Abraham, Sara's namn till Sara, Jakobs namn till Israel och Saulus till Paulus. Det finns andra vittnesbörd om denna symbolik, men i Daniels första kapitel ändras Daniels namn till Beltesassar, Hananjas namn till Shadrak, Mishaels till Meshak och Azarjas till Abed-Nego.

När Herren träder in i en förbundsrelation med ett folk, går han samtidigt förbi ett tidigare förbundsfolk. Jojakim representerar det förbundsfolk som blir förbigånget, och Daniel, Hananja, Misael och Asarja representerar det förbundsfolk som därefter blir utvalt. När människor träder in i en förbundsrelation, provas de sedan huruvida de kommer att hålla förbundets villkor. Prövningen representeras av handlingen att äta.

Adam och Eva misslyckades med provet genom handlingen att äta, och när Gud först ingick ett förbund med ett utvalt folk, inledde han relationen genom att pröva dem med manna. Det forntida Israel misslyckades till slut med det provet, men därigenom gav de den första hänvisningen till och det första vittnesbördet om att ett förbundsprov inte är ett enskilt prov, utan en prövningsprocess. Vid det tionde provet dömdes de att dö i öknen under de följande fyrtio åren. Gud ingick därefter förbund med Josua och Kaleb och gav därmed vittnesbörd om att när Herren ingår förbund med ett utvalt folk, går han också förbi ett tidigare förbundsfolk. Vid slutet av det forntida Israel, som också var början på det andliga Israel, var den sista prövningsprocessen för det forntida Israel den första prövningsprocessen för det andliga Israel, och den framställdes som Himmels Bröd. Den hade förebildats genom mannat i den första förbundsprövningsprocessen.

I denna prövningsprocess, som både var den första och den sista prövningsprocessen, identifierade Jesus prövningen av det himmelska Brödet när han sade att de som är hans förbundsfolk måste äta hans kött och dricka hans blod. Han förlorade fler lärjungar vid den framställningen än vid någon annan tidpunkt i sin tjänst. Den striden i hans tjänst var höjdpunkten i åskådliggörandet av förbundets prövningsprocess, och syster White kommenterar händelsen utförligt i Messias, där kapitlets titel är "Krisen i Galileen". Namnet Galileen betyder "ett gångjärn" eller "en vändpunkt", och i kapitlet framställer hon varför lärjungarna vände sig bort från honom. De vägrade att tillämpa hans vittnesbörd om kravet att äta hans kött och dricka hans blod med den rätta profetiska metodologin. Hon fastslår att de höll fast vid seder och traditioner kring profetiska begrepp som Satan hade inympat i det forntida Israels bibliska förståelse. Dessa missuppfattningar gav dem vad de menade var en ursäkt att tillämpa hans ord bokstavligt i stället för andligt. Hon påpekar också att när de som "vände" sig bort från Jesus (Galileen), vilka identifieras i det sjätte kapitlet av Johannes (Joh. 6:66), gick de aldrig mer med honom.

Såsom med den första, så också med den sista förbundsprövningen i det forntida Israel, finner vi att när Gud ingår i ett förbundsförhållande med ett utvalt folk, går han samtidigt förbi det tidigare förbundsfolket. Vi finner också att han prövar detta folk, inte genom ett enskilt prov, utan genom en prövningsprocess. Vi ser också att prövningsprocessen framställs genom något som skall ätas. Vi finner vidare att födan representerar Guds ord, och att prövningen innefattar ett val mellan två slags föda att äta. Äter vi av varje träd som Gud har sagt att vi får äta av, eller äter vi av det träd som vi har förbjudits att äta av? Vi finner också att valet av vad som skall ätas innefattar prövningen av hur vi äter den föda som erbjuds.

Vid det andliga Israels slut, under millerittrörelsens tid, fick det första budskapet kraft den 11 augusti 1840. Jojakim representerar där de protestanter som då förs till Babylon för att bli hennes döttrar. De ställdes inför en prövning när ängeln i Uppenbarelseboken 10 steg ned och hade en liten bok öppnad i sin hand. Liksom Jojakim gjorde uppror mot Nebukadnessars krav och därefter fördes bort i fångenskap, vägrade protestanterna att äta den mat som fanns i ängels hand, på grund av de traditioner och seder som de hade fört med sig ut ur den mörka medeltiden.

Vid våren 1844 hade prövningsprocessen nått en "vändpunkt" för Jojakim och protestanterna, och liksom i den första prövningsprocessen för det andliga Israel "vände" de om och vandrade inte längre med Jesus. I den historien representerar Daniel, Hananja, Misael och Asarja milleriterna,

som valde att äta den lilla boken, vilken var söt i deras mun men blev bitter i deras buk.

Om vi inräknar Adam och Eva, har vi fyra klassiska vittnen om att prövningen representeras av handlingen att äta. Vi har flera profetiska vittnen, som alla bär den förstes och den sistes signatur. Vittnesbördet om mannaprövningen är ett första vittne, och prövningen av Himmels bröd är både en första prövning för det andliga Israel, samtidigt som den också är det sista vittnet för det gamla Israel. Prövningen med den lilla boken är både den första och den sista. Den är slutet på det andliga Israels vandring som församlingen i öknen, och den är den första av dem som utvaldes att vara Guds slutliga namngivna folk. Milleriterna var början på Guds namngivna folk, vilka skulle identifieras som protestantismens sanna horn. Det finns flera vittnen om prövningsprocessen som börjar när det första budskapet får kraft.

I dessa prövningsprocesser inträffar en ”vändpunkt”, då nästan alla lärjungarna vänder sig bort. Vid Josuas och Kalebs vittnesbörd vände sig hela Israel bort och sökte återvända till Egypten. I församlingen i Galileen vände sig majoriteten av lärjungarna bort. Eftersom Jesus är Alfa och Omega, åskådliggörs den ”vändpunkt” som framställs vid slutet av prövningsprocessen också vid början av prövningsprocessen. När mannat först gavs åt det forntida Israel, fanns det sådana som omedelbart vände sig bort från anvisningarna. Vid Kristi dop vände Han sig bort och gick ut i öknen. Syster White använder symbolen av en vändpunkt på ett mycket upplysande sätt.

”Det finns tidsperioder som utgör vändpunkter i nationernas och kyrkans historia. I Guds försyn ges, när dessa olika kriser inträffar, det ljus som hör den tiden till. Om det tas emot, följer andligt framåtskridande; om det förkastas, följer andligt förfall och skeppsbrott. Herren har i sitt ord uppenbarat evangeliets framträngande verk, sådant det har bedrivits i det förflutna och skall bedrivas i framtiden, ända fram till den avslutande striden, då sataniska makter skall göra sin sista märkliga framryckning. Av detta ord förstår vi att de krafter nu är verksamma som skall inleda den sista stora striden mellan gott och ont — mellan Satan, mörkets furste, och Kristus, livets Furste. Men den kommande segern för de människor som älskar och fruktar Gud är lika viss som att hans tron är befäst i himlarna.” Bible Echo, August 26, 1895.

När mannat först gavs åt det forntida Israel, gavs ljuset för den historien. Vid Kristi dop gavs ljuset för den historien. Den 11 augusti 1840 gavs ljuset för den historien. Var och en av dessa vändpunkter markerar början på en prövningsprocess som slutligen slutar vid en annan vändpunkt, när det forna förbundsfolket vänder sig bort och inte längre vandrar med Kristus.

Eftersom dessa olika prövningsprocesser representerar både en prövningsprocess för det förra förbundets folk och också för det nya förbundets folk, finns det två avslutningar på prövningsprocessen. Avslutningen på prövningsprocessen, och därmed den slutliga vändpunkten för protestanterna i den milleritiska historien, var våren 1844. Avslutningen på prövningsprocessen (hösten 1844), eller vändpunkten för milleriterna själva, inträffade efter vändpunkten för Guds tidigare folk.

I Kristi historia identifieras prövningsprocessen genom att han två gånger renade templet, en gång i början av sin tjänst och sedan åter vid slutet av sin tjänst.

”När Jesus började sin offentliga tjänst renade Han templet från dess hädiska vanhelgande. Bland de sista handlingarna i Hans tjänst var den andra reningen av templet. Så görs i det sista verket för att varna världen två särskilda kallelser till församlingarna. Den andre ängels budskap är: ’Fallet, fallet är Babylon, den stora staden, därför att hon har gett alla folk att dricka av sin otukts vredes vin’ (Uppenbarelseboken 14:8). Och i den höga ropen i den tredje ängels budskap hörs en röst från himlen säga: ’Gå ut från henne, mitt folk, så att ni inte blir delaktiga i hennes synder och inte får del av hennes plågor. Ty hennes synder har nått ända upp till himlen, och Gud har kommit ihåg hennes missgärningar’ (Uppenbarelseboken 18:4, 5).”
Selected Messages, bok 2, 118.

Prövningsprocessen i Kristi två tempelreningar står i överensstämmelse med Malaki kapitel tre i Profetians Andes skrifter.

”När Jesus renade templet från världens köpmän och försäljare tillkännagav Han sitt uppdrag att rena hjärtat från syndens orenhet — från de jordiska begären, de själviska lustarna, de onda vanorna, som fördärvar själen. Malaki 3:1–3 citerat.” Messias, s. 161.

Reningen av Guds folk representerar prövningsprocessen, vilken upprepade gånger identifieras i flera profetiska framställningslinjer. Varje hänvisning, från Adam och Eva ända fram till den milleritiska historien, representerar reningen av de etthundrafyrtiofyra tusen.

”Under de sista dagarna av denna jords historia skall Guds förbund med sitt budhållande folk förnyas.” Review and Herald, 26 februari 1914.

Reningsprocessen för de etthundrafyrtiofyra tusen är den första hänvisningen i Daniels bok, vilken är den första av de två böcker som tillsammans utgör Jesu Kristi uppenbarelse, vilken avförseglas strax innan människans nådatid avslutas. Reningsprocessen för de etthundrafyrtiofyra tusen framställs också som förseglingsprocessen. När det första budskapet om de etthundrafyrtiofyra tusens renings- och förseglingsprocess började den 11 september 2001, var det en vändpunkt för församlingen och för världen. I Uppenbarelsebokens artonde kapitel anlände då den ängel som upplyser världen med sin härlighet. Ändå framställs ängeln i Uppenbarelseboken 18 inte som om han hade något att äta i sin hand — men det finns där. Den lilla bokrullen finns där. Den kan lätt kännas igen av dem som väljer att äta den metodik som profeten Jesaja framställer som ”rad på rad”.

Genom att lägga ”rad på rad” förstår vi att när Kristus steg ned den 11 september 2001, hade han också en ”liten bok” som hade framställts såsom ”manna”, ”himlens bröd” och den ”lilla boken”. Men den 11 september 2001 valde det tidigare utvalda folket, representerat av Jojakim, att hålla fast vid adventismens seder och traditioner, och började därefter sin marsch in i Babylons fångenskap, vilken kommer att fullbordas vid söndagslagen.

”Varifrån kommer påståendet att jag har förklarat att New York skall svepas bort av en flodvåg? Detta har jag aldrig sagt. Jag har sagt, när jag såg de stora byggnaderna där resa sig, våning på våning: ’Vilka fruktansvärda scener kommer inte att utspela sig när Herren reser sig för att på ett förskräckligt sätt skaka jorden! Då kommer orden i Uppenbarelseboken 18:1–3 att uppfyllas.’ Hela det artonde kapitlet i Uppenbarelseboken är en varning för vad som kommer

över jorden. Men jag har inget särskilt ljus beträffande vad som skall komma över New York, endast att jag vet att de stora byggnaderna där en dag kommer att störtas omkull genom Guds makts vändande och omstörtande. Av det ljus som givits mig vet jag att förstörelse finns i världen. Ett ord från Herren, en beröring av hans väldiga makt, och dessa väldiga byggnadsverk kommer att falla. Scener kommer att utspela sig vilkas fasansfullhet vi inte kan föreställa oss.” Review and Herald, 5 juli 1906.

När de ”stora byggnaderna” i ”New York” ”kastades omkull genom Guds makts vändande och omstörtande”, den 11 september 2001, uppfyllde ljuset från ängeln i Uppenbarelseboken arton hela jorden, ty en vändpunkt hade kommit i historien om jordodjuret i Uppenbarelseboken tretton.

”Det finns perioder som utgör vändpunkter i nationernas och församlingens historia. I Guds försyn ges, när dessa olika kriser inträffar, ljuset för den tiden. Om det tas emot, följer andligt framåtskridande; om det förkastas, följer andligt förfall och skeppsbrott.” Bible Echo, 26 augusti 1895.

När ljuset från ängeln i Uppenbarelseboken arton anlände den 11 september 2001, gjorde de som tog emot ljuset andliga framsteg, medan de som förkastade ljuset gick andligt tillbaka och började sin upproriska färd vidare mot sin sista vändpunkt vid söndagslagen, där de för alltid lider skeppsbrott i sin beaktelse som den tredje ängels budbärare. De i Galileen som vände sig bort och inte längre vandrade med Kristus i Johannes 6:66 vände sig bort från det ljus som först hade kommit vid hans dop, där det första budskapet i den prövande historien gavs kraft. I Daniels första kapitel framställs två klasser av tillbedjare i den historia då det första budskapet ges kraft. Jojakim representerar dem som lider skeppsbrott i tron, och Daniel, Hananja, Misael och Asarja representerar de trogna.

I Jojakims, Juda kungs, tredje regeringsår kom Nebukadnessar, konungen i Babylon, till Jerusalem och belägrade det. Och Herren gav Jojakim, Juda kung, i hans hand, jämte en del av kärnen från Guds hus; och han förde dem till Sinears land, till sin guds hus, och kärnen lät han föra in i sin guds skattkammare. Och kungen talade till Aspenas, den överste för hans hovmän, att han skulle hämta några av Israels barn, av den kungliga ätten och av furstarna, unga män utan lyte, av skön gestalt, kunniga i all vishet, förfarna i kunskap, insiktsfulla i vetenskap, och sådana som hade förmåga att tjäna i kungens palats, och att man skulle lära dem kaldéernas skrift och språk. Och kungen bestämde åt dem ett dagligt underhåll av kungens mat och av det vin som han själv drack, och så skulle de fostras i tre år, för att de därefter skulle få träda fram inför kungen. Bland dessa var av Juda barn Daniel, Hananja, Misael och Asarja. Och den överste för hovmännen gav dem andra namn: Daniel gav han namnet Beltesassar, Hananja gav han namnet Shadrak, Misael gav han namnet Meshak, och Asarja gav han namnet Abed-Nego. Men Daniel föresatte sig i sitt hjärta att inte orena sig med kungens mat eller med det vin som han drack; därför bad han den överste för hovmännen att han skulle slippa orena sig. Daniel 1:1–8.

Daniel, Hananja, Misael och Asarja var Judas barn. De gjordes till eunucker och representerar därmed adventismens sista generation. Nebukadnessar lät, såsom många forntida kungar, kastrera de fyra judiska ynglingarna för att undanröja varje farhåga kungen kunde hysa när de tjänade som

slavar och kom i beröring med kungens hustrur och bihustrur.

Symboliskt sett representerar det adventismens sista generation, ty efter dessa fyra skulle det inte finnas någon ytterligare Juda linje. Fyra är en symbol för det världsomfattande och representerar således den sista generationen av sjundedagsadventister världen över som erkänner den 11 september 2001 som en uppfyllelse av Guds profetiska Ord.

Dessa sjundedagsadventister är föremålet för Guds profetiska ord, ty de är de som är kallade att vara de etthundrafyrtiofyra tusen. Ändå började deras profetiska arv med deras faders uppror år 1863. Det ursprungliga upproret är nästan omöjligt att urskilja, ty det har övertäckts av fyra generationers traditioner och seder av tilltagande uppror. Fastän det är svårt att urskilja måste det ses och erkännas, såsom Daniel slutligen gör i Daniel kapitel nio. Han gjorde så genom att erkänna sanningen som återfinns i Guds profetiska ord.

Det uppror som Daniel och de tre värdiga männen direkt härstammade från var deras faders vägran att förbli avskild från de hedniska inflytanden som omgav dem. År 1863 återvände det laodiceiska adventismen till den bibliska metodologin hos avfallen protestantism och katolicismen för att upprätthålla sitt förkastande av Millers identifiering av "de sju tiderna" i Tredje Moseboken tjugosex. Detta uppror var för Daniel och de tre värdiga männen representerat av kung Hiskia.

Kung Hiskia bönföll Herren att inte få dö, och hans bön besvarades när Herren gav honom ytterligare 15 år. Därigenom blev han sedan far till Manasse, en av Juda mest ogudaktiga kungar, men också den kung som markerar början på Judas fortskridande erövring och förslavning i sju steg. År 1856 kom det Sanna Vittnet för att knacka på den laodiceiska adventismens dörr, men de valde att leva och inte dö bort från jaget. År 1863 hade de återuppbyggt "Jeriko" och påbörjat det tilltagande upproret som slutligen hindrade dem från att erkänna den 11 september 2001 som början på deras resa i tre steg in i det andliga Babylons slaveri, vilken slutar vid söndagslagen.

För kung Hiskia kom 1863 när hans bön om att få leva blev besvarad. Herren gav ett tecken på att hans bön hade blivit mottagen. Gud bekräftade bönen genom att förflytta solen, och babylonierna såg Guds handlande på himlen, fastän de inte visste vad det betydde. Babylonierna kom då till Jerusalem för att få veta mer om den Gud som hade makt att råda över solen. I stället för att förhålliga himlens Gud valde kung Hiskia, i stället för att dö bort från jaget, att förhålliga sitt tempel och sin stad i stället för den Gud som hade utvalt att låta sitt namn bo i det templet och i den staden.

Det upproret medförde profetian att barn ur hans blodslinje skulle bli slavar och eunucker i Babylon. Dessa barn var Daniel, Hananja, Misael och Asarja, och de representerar den andliga sista generationen av de sjundedagsadventister som erkänner den 11 september 2001 som en vändpunkt i världens nationers och kyrkans historia, då det ljus ges som skall pröva och besegla de etthundrafyrtiofyra tusen.

Vid den tiden blev Hiskia dödssjuk. Och profeten Jesaja, Amos son, kom till honom och sade till honom: Så säger Herren: Beställ om ditt hus, ty du skall dö och inte leva. Då vände han sitt ansikte mot väggen och bad till Herren och sade: Ack, Herre, tänk nu på hur jag har vandrat

inför dig i sanning och med ett odelat hjärta och gjort det som är gott i dina ögon. Och Hiskia grät bittert. Och det skedde, innan Jesaja hade hunnit ut till den mellersta gården, att Herrens ord kom till honom och sade: Vänd tillbaka och säg till Hiskia, fursten över mitt folk: Så säger Herren, din fader Davids Gud: Jag har hört din bön, jag har sett dina tårar. Se, jag skall hela dig; på tredje dagen skall du gå upp till Herrens hus. Och jag skall lägga femton år till dina dagar, och jag skall rädda dig och denna stad ur den assyriske kungens hand, och jag skall försvara denna stad för min egen skull och för min tjänare Davids skull. Och Jesaja sade: Ta en fikonkaka. Och de tog den och lade den på bölden, och han blev frisk. Och Hiskia sade till Jesaja: Vad skall vara tecknet på att Herren skall hela mig och att jag på tredje dagen skall gå upp till Herrens hus? Och Jesaja sade: Detta skall du ha till tecken av Herren, att Herren skall göra det som han har talat: skall skuggan gå framåt tio steg eller gå tillbaka tio steg? Och Hiskia svarade: Det är en lätt sak för skuggan att gå ned tio steg; nej, låt skuggan vända tillbaka tio steg. Och profeten Jesaja ropade till Herren; och han lät skuggan gå tio steg tillbaka, de steg som den hade gått ned på Ahas solur. Vid den tiden sände Berodak-Baladan, Baladans son, Babels kung, brev och en gåva till Hiskia, ty han hade hört att Hiskia hade varit sjuk. Och Hiskia lyssnade till dem och visade dem hela huset med sina dyrbarheter, silvret och guldets och kryddorna och den dyrbara oljan och hela sitt rusthus och allt som fanns i hans skatter. Det fanns ingenting i hans hus eller i hela hans välde som Hiskia inte visade dem. Då kom profeten Jesaja till kung Hiskia och sade till honom: Vad sade dessa män, och varifrån kom de till dig? Och Hiskia sade: De har kommit till mig från ett avlägset land, från Babel. Och han sade: Vad har de sett i ditt hus? Och Hiskia svarade: Allt som finns i mitt hus har de sett; det finns ingenting bland mina skatter som jag inte har visat dem. Då sade Jesaja till Hiskia: Hör Herrens ord. Se, dagar skall komma då allt som finns i ditt hus och det som dina fäder har samlat i förråd intill denna dag skall föras bort till Babel; ingenting skall lämnas kvar, säger Herren. Och av dina söner, som skall utgå från dig, dem som du skall avla, skall man ta, och de skall bli hovmän i Babels kungs palats. Då sade Hiskia till Jesaja: Gott är det ord från Herren som du har talat. Och han sade: Är det inte gott, om frid och sanning får råda i mina dagar? Och Hiskias övriga gärningar och all hans makt och hur han gjorde dammen och vattenledningen och ledde vattnet in i staden, är inte det skrivet i Juda konungars krönikabok? Och Hiskia gick till vila hos sina fäder. Och hans son Manasse blev kung i hans ställe. 2 Kungaboken 20:1–21.

Nästa vers säger:

Manasse var tolv år gammal när han blev kung, och han regerade femtiofem år i Jerusalem. Och hans mors namn var Hefsiba. 2 Kungaboken 21:1.

Vad skulle resultatet ha blivit om kung Hiskia hade accepterat Herrens vilja och helt enkelt satt sitt hus i ordning och dött? Han fick femton extra år, och tre år senare föddes den ogudaktige Manasse. Vad skulle ha hänt år 1856, om adventismen hade accepterat övergången från Filadelfia till Laodicea och satt sitt hus i ordning samt lämnat William Millers grundläggande sanningar orubbade? Jag antar att vi aldrig kommer att få veta svaret på den frågan, men det vi vet är att ”Daniel föresatte sig i sitt hjärta att han inte skulle orena sig med kungens matportion eller med det vin som han drack.”

Vi kommer att fortsätta med Daniel kapitel ett i nästa artikel.